

SJAAN NEL KONIJN

© Coco van Rijn, 2018

© Moon, Amsterdam 2018

© Illustraties: Iris Boter, 2018

Omslagontwerp: Peter de Lange

Typografie: Marieke Oele

Literair agent: Editio

ISBN 978 90 488 4222 3

ISBN 978 90 488 4223 0 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Coco van Rijn

Met illustraties van Iris Boter

moon

1

Aan de buitenkant zie je niet dat ons huis in tweeën is geknipt. Er is een enorm voorhuis met een chique witte gevel; daar woont mama. Daarachter is een smoezelig achterhuis dat ooit een koeienstal is geweest. Daar wonen mijn vader Barre en ik.

Er zijn grote verschillen tussen het voor- en het achterhuis. Ten eerste staat onze deur altijd open. Er hangt een grote koperen bel waar bezoekers een slinger aan kunnen geven, maar dat doet niemand omdat iedereen welkom is. We hebben zelfs geen slot op de deur.

Bij mama is het anders. De voordeur is erg deftig. Net als het trapje, met daarvoor een puntig gietijzeren hekje. De deur ziet er vooral heel dicht uit. Alsof er met onzichtbare letters boven staat: LIEVER GEEN BEZOEK – ALLEEN ALS HET ÉCHT MOET.

Naast elkaar beklommen Barre en ik de drie treden en bleven voor de deur staan. Mijn kater Vlo dribbelde achter ons aan en streek met zijn staart langs mijn benen. Mijn modderige slippers zagen er extra vies uit op de witmarmere stenen. Barres voeten waren

nog erger. Hij draagt nooit schoenen, zelfs niet in de winter. 'Barrevoets is de beste manier om je voort te bewegen,' zegt hij altijd. Niet voor niets noemt iedereen mijn vader Barre.

Allebei haalden we nog eens diep adem.

'Bel jij aan?'

'Klop jij maar.'

Ik klopte en Barre drukte op de bel.

Er klonk gepiep en geknars. Vlo bedacht zich geen seconde en sprong weg. Toen ging de deur open. Daar stond mama. Ze keek ons indringend aan, met haar gifgroene ogen. Haar haren had ze zoals altijd getoupeerd en daarna in een grote knot op haar hoofd gedraaid. Haar kapsel leek nog het meest op een gelige suikerspin.

'Welkom,' zei ze geïrriteerd. 'Jullie zijn laat.'

Ze stapte opzij en Barre schuifelde langs haar heen.

'Je stinkt.' Ze hield een paar dikke sokken voor zich uit dat walmde van de parfum. 'Doe alsjeblieft wat aan je voeten.'

Toen keek ze naar mij. Ze fronste haar wenkbrauwen en schudde haar hoofd. De suikerspin deinde op en neer. Ze stak haar hand naar me uit alsof ik kwam voor een van haar belangrijke vergaderingen. 'Welkom, Chanel,' zei ze. 'Jij stinkt ook. En wat zie je er weer vreselijk uit.'

2

Dat we stonken was niet zo gek. Barre, ik en mijn beste vriend Storm hadden de hele middag aan de slootkant zitten vissen. Storm en ik met een werphengel en Barre met mijn oude bamboegeval. Het liefst was ik door blijven vissen tot het te donker werd om nog iets te kunnen zien en had ik daarna bij Storm en zijn moeder Lidewij gegeten, maar dat mocht niet van Barre.

‘Kunnen we voortaan één keer in de maand bij haar gaan eten in plaats van elke week?’ had ik Barre minstens vier keer gevraagd die middag.

‘Ja,’ was Storm me bijgevallen, ‘waarom moeten jullie daar elke week heen? Lekker gezellig voor mij, maar niet heus.’

Barre had zuchtend zijn hengel opgehaald en naast zich in het gras gelegd. ‘Tja,’ zei hij. Hij krabde achter zijn oor en keek naar de lucht.

‘Ik begrijp gewoon niet waarom je ooit met mevrouw Co Nine getrouwd bent,’ zei ik makkend. ‘Nu zit ik elke vrijdag met de gebakken peren.’

Barre vindt het niet leuk dat ik mama ‘mevrouw Co Nine’ noem. Zeker niet als ik het op zijn Engels uit-

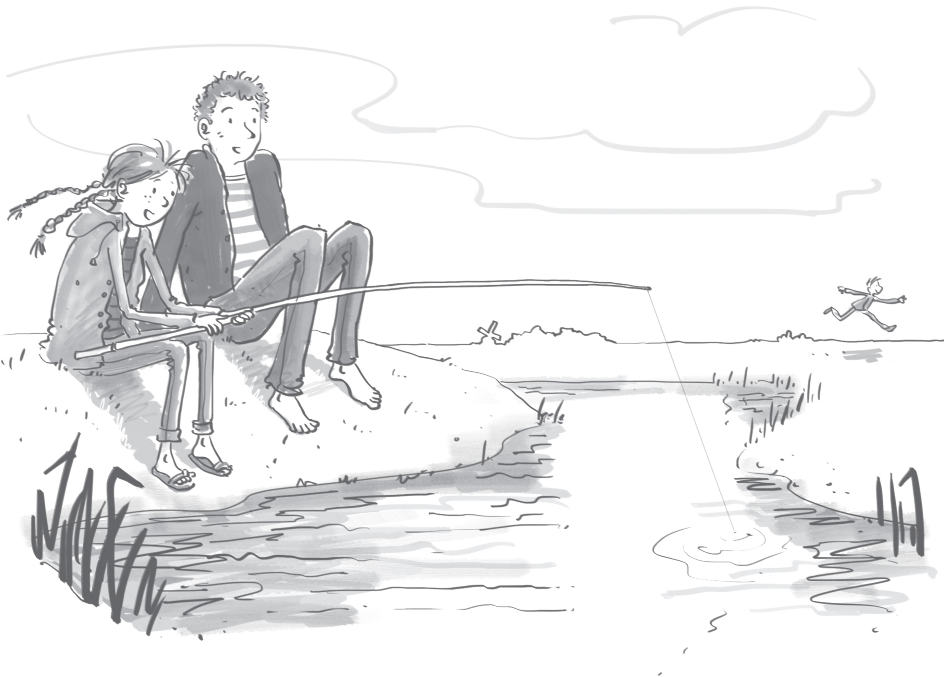
spreek, zoals ze het zelf doet. Onze achternaam is gewoon Konijn. Maar als mama het zegt maakt ze de 'o' en de 'i' belachelijk lang. Nog zieliger is dat ze alles ondertekent met 'Co9', en zelfs haar bedrijf Co9 Consultancy genoemd heeft. Alsof ze superhip is.

'Als ik niet met je moeder getrouwd was, had je hier niet gezeten,' zei Barre. 'En sommige dingen zijn nu eenmaal niet te begrijpen.'

'Nee,' zei ik, 'sommige dingen zijn inderdaad onbegrijpelijk.'

Storm knikte. 'Ontiegelijk onbegrijpelijk, bedoel je.' Toen stond hij op en trok de zoveelste sprint door het weiland. Hij kan geen vijf minuten stilzitten.

Er rukte iets aan de vislijn.

‘Ik denk dat ik beetheb.’

Barre schoof een stukje naar me op en samen tuurden we naar hoe de lijn door het wateroppervlak sneed. Ik vang vaak iets. Barre nooit. Dat begrijp ik wel. Hij vist alleen om tot rust te komen. Hij heeft meestal niet eens aas aan zijn haakje hangen. Barre is een dromer. Een afwezige dromer. Niet afwezig omdat hij er niet is, want hij is er juist altijd. In de keuken en anders wel in zijn praktijk aan huis waar hij mensen uit het hele land van de stress afhelpt. Maar in zijn hoofd is hij altijd op reis.

‘Nu,’ zei Barre toen de vislijn ineens nog sneller bevoog.

Met een ruk trok ik de hengel omhoog. Aan het haakje spartelde een kleine groenzilveren vis. Niet groot, maar het was tenminste een vis. Gelukkig zat het haakje keurig door zijn lip. Ik kon het er zo uit wippen. Het stekelige visje gleed uit mijn hand de emmer in. Daar zwom hij onrustig heen en weer.

‘Weet je wat het is?’ vroeg Barre.

Ik knikte. ‘Een baarsje.’

‘Wat ga je ermee doen?’

‘Ik wil deze houden en ik noem hem Baas.’

‘Een vis in gevangenschap,’ zei Barre.

‘En een kind in gevangenschap.’ Het was mijn laatste poging.

‘Wat krijgen we nu?’ zei Barre. ‘Voel je je opgesloten?’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik kan geen kant op.’ Ik bleef naar de vis kijken.

‘Waar zou je naartoe willen, moppie?’

Ik staarde voor me uit. Op de paar oude boerderijen van Bitterkerk na, was er alleen maar weiland. Het

duurde even voordat ik Storm zag. De rug van zijn spijkerjasje was een klein zwart vlekje, zo ver was hij. Straks zou hij omkeren en weer helemaal terugrennen.

‘Ik wil gewoon hier blijven,’ zei ik. ‘Alsjeblieft Barre, kan ik vanavond niet gewoon bij Storm eten?’

Het was niet gelukt. Drie kwartier later deed Barre in de keuken een poging zich op te knappen.

‘Stink ik erg?’ vroeg hij.

‘Het valt mee,’ loog ik. ‘Ik?’

Barre snuffelde aan mijn vlechten en schudde zijn hoofd.

Ik rook aan mijn handen. Ik had ze goed gewassen, maar de geur van vis en slootwater zat er nog aan.

‘Daar gaan we dan, Sjanie-manie,’ zei Barre. Hij haalde heel diep adem en blies toen langzaam de lucht naar buiten. ‘Even relaxed worden,’ zei hij. ‘Het valt niet mee.’

‘Je treuzelt,’ zei ik. ‘Nu ik er klaar voor ben, wil ik gaan.’

Toen hij even niet oplette, stuurde ik Storm snel een berichtje: *Help! Bel me zo snel mogelijk!* Meer kon ik niet doen. En toen was er geen ontkomen meer aan: ik en Barre zouden die avond bij mama eten.

3

Er hing een vreemde jas in mama's oogverblindend witte hal. Het was een lelijk geruit en vast peperduur ding. Ik kende maar één iemand met zo'n jas: de burgemeester.

'Dag Jacques,' zei Barre nors tegen de burgemeester.

'Dag hotemetoot,' zei ik. Het was er zomaar uitgefloept. Ik werd zo rood als een biet.

'Dag Chanel,' zei de burgemeester en hij glimlachte zijn gele tanden bloot.

Ik probeerde heel boos te kijken. Alleen mijn moeder noemt me Chanel. Meteen na mijn geboorte had ze gezegd dat ik Chanel zou heten. Maar Barre heeft geen verstand van dure merken. Hij dacht dat mama Sjaan Nel bedoelde en gaf die naam door aan de gemeente. Mama kan er nog steeds om huilen, zegt ze.

'Ik heet Sjaan,' zei ik nors. 'Sjaan Nel om heel precies te zijn.'

'En ik heet geen hotemetoot maar Jacques,' zei de burgemeester, 'om heel precies te zijn.'

Mama schonk ons een glas water in. De burgemeester vroeg om een wijntje. Hij zag er zoals altijd belachelijk uit. Niet alleen zijn jas was geruit, ook zijn pak

had een ruitje. Hoewel het binnen behoorlijk warm was, had hij een donkergroen stropdasje om. Daarboven zag zijn hoofd er maar klein uit.

Niemand zei iets. Het enige wat je hoorde was de adem van Barre die hij langs zijn dikke neusharen naar binnen zoog en door zijn mond weer uitblies. Hij deed een van zijn ontspanningsoefeningen, zag ik. Dan duwde hij hard met zijn linkerduim op het plekje tussen zijn wenkbrauwen. Arme Barre. Irritante Barre. Waarom had hij niet gezegd dat we een andere keer wel terug zouden komen? Wanneer ze géén bezoek had. Dan hadden we bij Storm en Lidewij kunnen eten. Gezellig in het Haantje. Zelfgemaakte friet

bijvoorbeeld, met chocomel in plaats van water.

‘Vandaag bestel ik sushi,’ zei mama. Tik-tik-tik, deden haar lange nagels die als messen over het scherm van haar tablet scheerden. Vuurrood en vlijmscherp waren ze. Je zou er perfect een haakje mee uit de bek van een vis kunnen peuteren.

Ik keek opzij naar Barre. Het was alsof hij even uit zijn eigen hoofd verdwenen was. Alsof hij veranderd was in een gigantische lappenpop.

‘Heerlijk,’ zei de burgemeester met zijn hoge stem. ‘Goede keuze, Madeleine.’

‘Madeleine?’ herhaalde ik verbaasd.

Mama trok haar wenkbrauwen hoog op. ‘Ben je ook wakker? Zo heet ik. Al mijn hele leven.’

Barre was weer terug in het hier en nu. ‘Sushi,’ zei hij langzaam. ‘Vind je daar nu echt wat aan, lieverd, die koude rijst?’

Mama’s vinger bleef boven het scherm hangen. ‘Ja,’ zei ze, ‘en iets warm bestellen heeft in dit gat geen zin. Het is koud voordat het er is. En noem me geen lieverd. Die tijd hebben we gehad.’

‘Ik ben dol op sushi,’ zei de burgemeester. Hij gaf mama een knipoog. Zijn kleine kraaloogjes glinsterden als die van een muis. Ik had zin om de kristallen vaas die voor me stond, op zijn hoofd met gladgekamde haren kapot te slaan. Wat dacht die clown nu eigenlijk? Mama is vreselijk, maar ze is wel van ons.

Ze legde de tablet weg en staarde voor zich uit.

‘Poeh,’ zei ze na een tijdje, ‘ik heb het idee dat jullie hier gisteren nog waren. Echt een nieuwtje heb ik niet.’

Ik had veel nieuwtjes, maar ik wist dat die haar niets

konden schelen. Bovendien had die hotemetoot er niets mee te maken. Eén nieuwtje was bijvoorbeeld dat mijn zuurkool sinds een paar dagen te koop was in het landwinkeltje van Storms moeder. Ik had het met Barre gemaakt van de witte kolen die ik zelf ge-teeld had. Het stonk nog erger dan vissen en sloot-water, maar volgens Barre rook het 'puur en eerlijk'. 'Nou,' zei mama. 'Is er iets wat ik moet weten?'

Ik haalde mijn schouders op.

'Sjaan heeft vanmiddag een vis gevangen,' zei Barre. 'Ze gaat hem houden. Ja toch, Sjaan?'

'Yep,' zei ik. 'Hij zwemt nu nog in een emmer, maar misschien gaan Barre en ik een aquarium kopen. Hij heet Baas.'

'Gatver.' Mama snoof. 'Wat een idioot verhaal. Vertel me dan liever hoe het op school gaat, Chanel.'

'Het gaat wel,' zei ik.

'Ach, hoor mij nu,' zei mama. 'School. Het is eigenlijk van de gekke dat jullie les krijgen in die oude winkel van Lidewij. Die meester van jullie heeft ze niet allemaal op een rijtje, geloof ik. Welk stuk onbenul gaat nu vrijwillig drie snotneuzen lesgeven omdat er geen school in de buurt is?'

'Kijk maar uit met wat je zegt,' zei Barre. 'We mogen onze handen dichtknijpen dat iemand de kinderen les wil geven. En ik vind het trouwens een heel toffe peer.'

'Ik vind het een mafketel,' zei mama.

Ik had geen zin in geharrewar. 'Ik moet eigenlijk snel weer weg,' zei ik. 'Vanavond gaan we met de meester het dorpsfeest voorbereiden.'

'Het dorpsfeest?' Mama maakte een vreemd geluid, iets tussen een lachje en een nies in. Ze draaide een

plukje van haar haar tot een strengetje en propte dat weer in de suikerspin. Waarschijnlijk was het aardig bedoeld, dat ze verder niets zei over het feest.

‘Hoe gaat het eigenlijk met de zaken?’ vroeg Barre.

‘Geweldig. Ronduit ge-wel-dig.’ Mama ging rechtop zitten en sloeg één been over het andere. Het was net alsof iemand een lampje aanzette achter haar ogen, zo begon ze te stralen. ‘Deze week heb ik een hele familie voor de rechter gesleept. Ze worden vanavond nog hun huis uit gezet. Het ging top.’

‘Goh,’ zei Barre.

‘Top,’ zei de burgemeester. ‘Jij krijgt ook alles voor elkaar.’

Ik tekende met mijn vinger een vis op het tafelblad.

‘Top?’ vroeg ik. ‘Wat is daar nu zo top aan?’

‘De een zijn dood is de ander zijn sushi, zeg ik altijd maar.’ Mama lachte hard. De hotemetoot lachte mee.

4

Vanaf mijn plek aan mama's tafel keek ik uit over de Hoofdweg. Eigenlijk is het niet meer dan een smal pad waarop twee auto's elkaar net kunnen passeren. Niet dat dat vaak gebeurt, want er rijdt nauwelijks iemand, maar in theorie zou het kunnen. Vroeger had Bitterkerk meer straten. Er was een Schoolstraat en ook een Kerkweg. Daar is niets van over. De meeste mensen uit het dorp zijn naar de stad verhuisd, of naar een van de grotere dorpen in de omgeving. Telkens wanneer er een gezin vertrekt, komt er niemand voor terug. De hotemetoot vond al die verpauperde huizen lelijk, en heeft ze allemaal laten slopen. Daardoor is Bitterkerk inmiddels niet meer dan een rijtje huizen aan de Hoofdweg. Plus één ander huis: het winkelpandje aan de andere kant van de wetering. Daar wonen Storm en zijn moeder Lidewij. Vroeger was het ingeklemd tussen andere winkelpandjes. Toen ik klein was, liepen Barre en ik daar dagelijks langs. Eerst gingen we naar de bakker, dan bezochten we de slager en vervolgens maakte Barre graag een praatje met de eigenaar van de winkel vol ijzerwaren waar je sleutels kon laten bijmaken als je die verloren

was. Verder was er een kleine drogisterij en ook een groentewinkeltje. Dat was het winkeltje van Lidewij. Omdat er boven op het winkeltje een grote windhaan prijkte, was het winkeltje omgedoopt tot het Haantje. Het Haantje zag er nu droevig uit. Niet alleen omdat het een beetje scheefgezakt was en de verf van de kozijnen bladderde, maar ook omdat het er zo verloren bij stond. Daar waar ooit zo gezellig door Bitterkerkers gewinkeld werd, was nu een kale vlakte. De oude winkelstraat was net een gebit waaruit de tandarts alles had weggetrokken, op één scheve voortand na.

Ik zuchtte. Goeie ouwe Liedje, dacht ik. Toen alle winkeltjes gesloopt werden, de school dichtging en zij te weinig groente en fruit verkocht om van te leven, bedacht ze een oplossing die weer wat leven in de brouwerij bracht. Lidewij, die vaak Lied of Liedje genoemd wordt omdat ze altijd aan het neuriën is, had het Haantje veranderd in een fijne plek voor iedereen. Voor het hele dorp, bedoel ik dan. Niet voor mensen van buiten. Niet voor import.

Storm, ik en onze vriendin Pien krijgen vaak les in het Haantje. Er zijn tafels, stoelen, een frituurpan en een oude koelkast. Op de plek waar eerst de toonbank was, heeft de meester samen met Piens vader een barretje gebouwd. Ook is er een houtkachel en een oude bank waar je heerlijk op kan chillen. Helemaal achter in het Haantje, daar waar Liedje vroeger haar groente en fruit opsloeg, heeft ze een landwinkeltje ingericht. Je kan er alles kopen wat je nodig hebt. Volgens Liedje is het allemaal eco en bio. Bovendien probeert ze zoveel mogelijk lokale producten te verkopen. Brood van Piens moeder en groente en fruit

van eigen land. Eieren, zuivel en vlees komen van een boer uit Perendonk, een klein dorpje verderop. En ik verkoop er mijn zelfgemaakte zuurkool.

Het Haantje is voor mij een tweede huis. Een paradijs, want achter het Haantje is ook nog een moestuin en een boomgaardje. Aan de voorzijde, vlak langs het water, is in de loop der tijd een superspeelveld ontstaan. Er staat een trampoline, een schommel en er is een rekstok waarop Pien in glitterige outfits al honderden kunsten heeft vertoond. Er is zelfs een wigwam van landbouwplastic die al jaren alle storm en regenbuien heeft doorstaan. Om het paradijs compleet te maken kan je vanaf het speelveld ook nog eens geweldig vissen in de wetering.

Soms doen we dat vanaf de stenen dam, maar meestal vissen we vanaf de touwbrug die Storm en Barre samen gemaakt hebben. Storm is er supertrots op. Hij denkt al zolang ik hem ken dat hij afstamt van een oud indianenvolk. Na schooltijd, als ik ga vissen, struint hij vaak met pijl-en-boog door het weiland. Of hij echt indianengenegen heeft, weet ik niet. Het kan me ook weinig schelen. Zolang ik maar op zijn touwbrug mag. Na het vissen eten we meestal gezellig friet in het Haantje.

Maar die dag zaten we niet in het Haantje maar aan mama's glanzende tafel. Opgescheept met die flapdrol van een burgemeester. Het was niet eens een echte. Echte burgemeesters waren te duur voor Bitterkerk. Tenminste, dat stond in een brief die we een paar jaar geleden kregen. We zouden daarom een goedkope versie krijgen: een dorpsmanager, de eerste van Nederland. En dat was Jacques. Eersteklas import en eigen-

lijk nergens geschikt voor, aldus Liedje. Na zijn beëdiging was hij vanuit de stad naar het oude Bitterkerkse raadshuis verhuisd, even verderop aan de Hoofdweg. ‘Zie me vooral als jullie burgervader,’ had hij met veel poeha vanaf zijn balkonnetje geroepen. ‘En noem me alsjeblieft gewoon burgemeester Jacques.’ Sindsdien loopt hij in zijn importkleden door Bitterkerk alsof hij over alles de baas is.

Ik wilde niet brutaal zijn, maar vroeg het toch. ‘Wat doet die hotemetoot hier eigenlijk?’

‘Ja,’ zei mama, ‘dat is waar ook.’ Ze draaide zich naar Jacques. ‘Je zei dat je een klus voor me had. Vertel eens.’

‘Eh,’ zei de burgemeester, ‘dat is niet zo’n goed idee nu, nou ja, nu die twee er ook zijn.’

Mama trok een wenkbrauw op. ‘Ik heb geen geheimen voor hen,’ zei ze.

Jacques loerde over zijn brilletje naar ons. Hij zette zijn ellebogen op tafel en duwde zijn vingertoppen tegen elkaar. Zo zat hij een tijdje roerloos aan tafel. ‘Goed,’ zei hij toen. Hij zoog een flinke teug lucht naar binnen. ‘Wat ik nu ga zeggen moet strikt, maar dan ook strikt geheim blijven. Kan ik daarop vertrouwen?’ Ik kruiste mijn vingers onder tafel en wist honderd procent zeker dat Barre dat ook deed. ‘Tuurlijk,’ zeiden we tegelijkertijd.

‘Vooruit dan maar. Over drie weken komt de minister in hoogsteigen persoon naar Bitterkerk. Hij schijnt reuzebenieuwd te zijn naar hoe ik mijn werk doe, als eerste dorpsmanager van ons land. Ik wil dat dat bezoek tiptop geregeld is. Alles moet er pico bello uit-

zien, zodat de minister totaal onder de indruk is van mij. Eh, van ons dorp, bedoel ik.'

Mama fronste haar wenkbrauwen. 'Wat is nu precies je vraag, Jacques?'

Jacques keek ons nog steeds strak aan. 'Ik heb grootse plannen met dit dorp,' zei hij. 'Er is al veel gelukt. De verpauperde huizen zijn uit het dorp verdwenen, dat waardeloze café is gesloten, ik heb een fantastische supermarkt net even buiten het dorp laten bouwen en al die smoezelige winkelpandjes aan de andere kant van de wetering zijn tegen de vlakte gegaan.'

'Ja, en?' zei mama ongeduldig. Het prettige aan haar is dat ze onaardig is tegen iedereen. Dat is wel zo duidelijk.

'Mijn vraag is of jij het bezoek van de minister kunt organiseren.'

'Ah,' zei mama opeens poeslief. 'Wat een vriendelijk verzoek!'

De burgemeester bloosde. 'Je staat er in het hele land om bekend dat je onmogelijke klussen als geen ander kunt aanpakken.'

'Dat klopt als een bus,' zei mama.

'Dus je doet het?' vroeg de burgemeester hoopvol. 'Ik heb zoveel plannen. Ik wil op de radio, de tv, in de krant, noem maar op.'

'Natuurlijk,' zei mama. 'Dat is voor mij een koud kunstje. Bovendien heb ik er toevallig tijd voor, nu ik dat gezin uit hun huis gezet heb.'

'Geweldig!' riep Jacques. Hij pakte mama's hand beet en drukte er een kus op. 'Ik vraag je natuurlijk niet zomaar. Een ministerbezoek kan iedereen organiseren. Het gaat me om iets in het bijzonder.' Hij verlaag-

de zijn stem en keek mama samenzweerderig aan. 'Er is namelijk nog één ding dat uit de weg geruimd moet worden.' De hotemetoot beet op zijn onderlip en liet zijn blik van Barre naar mij glijden en weer terug. Barres ademhaling klonk nog zwaarder dan daarvoor. 'Goed,' vervolgde Jacques toen, en hij plukte een stofje van zijn mouw. 'Wat ik wil is dat dat zaakje van Lidewij, dat vreselijke Haantje, van de aardbodem verdwijnt. Als dat lelijke bouwval nog steeds bewoond

is als de minister komt, denkt hij straks dat het me niet lukt iets moois van Bitterkerk te maken.'

Er viel een lange stilte. Barre duwde zo hard met zijn duim tussen zijn wenkbrauwen dat ik bang was dat zijn schedel ervan zou indeuken. Mama had tijdens het luisteren haar zakelijke blik opgezet. Ze keek ontzettend moeilijk, schudde haar hoofd en knikte zo nu en dan bedenkelijk.

'Tja,' zei ze uiteindelijk. 'Dat klinkt nogal rigoureuus, Jacques. Weet je wel zeker dat je dat wilt? Je weet toch dat het hele dorp Liedje op handen draagt? Alle Bitterkerkers komen daar over de vloer. Je haalt je wel wat op de hals door dat te slopen.'

Toen pas merkte ik dat ik al die tijd mijn adem had ingehouden. Langzaam blies ik uit. Gelukkig, mijn moeder kon soms heel verstandige dingen zeggen.

'Máárrrr...' zei mama toen. 'Het pand is natuurlijk wel eigendom van de gemeente dus in principe sta je in je recht.' Haar rode mondhoeken krulden iets omhoog terwijl ze het zei.

'Zo is het maar net.' De burgemeester likte aan zijn lippen. 'Hoe snel kan ik Liedje en dat jochie uit huis plaatsen? Kan het geregeld worden voordat de minister er is?'

'Tja, ik zou er nog eens goed over nadenken,' zei mama. 'Een huurder kun je niet zomaar uit zijn huis zetten. Daar moet je echt een goede reden voor hebben. Het pand zou bijvoorbeeld onveilig moeten zijn.' 'Goed, goed,' zei de burgemeester. 'Daar valt wel iets op te verzinnen.'

'Het Haantje is het enige wat we hier nog hebben,' zei Barre. Zijn stem klonk hees. Ik had hem nog nooit

zo gehoord. ‘Jullie willen het Haantje toch niet echt sluiten? Er is hier geen café, geen buurthuis en zelfs geen schoolgebouw. Bovendien, waar moeten Storm en Liedje dan naartoe? En denk eens aan het landwinkeltje; waar moeten we onze spullen kopen als ook dat gaat sluiten?’

‘Bij de nieuwe super natuurlijk.’ De hotemetoot keek geërgerd naar Barre. ‘Of willen jullie voor altijd in deze middeleeuwse toestanden blijven leven?’

‘Houd op!’ zei ik woedend. ‘Je blijft van het Haantje af!’ Waar ging dit gesprek in hemelsnaam over? En waarom belde Storm nou niet? Pien zou vast ook al in het Haantje zijn. Misschien stond de patat al koud te worden. Ik keek naar Barre. Hij slikte. Hij dacht vast ook aan de dikke frieten van het Haantje.

Mijn telefoon trilde. Eindelijk, Storm was net op tijd. ‘Ha,’ zei ik. ‘Wat zeg je? Dat klinkt als een noodgeval.’ Ik stond op en trok Barre met me mee. ‘Wij moeten ervandoor,’ zei ik. ‘Geniet vooral van de sushi.’

Barre zei niets, hij liet zich gewoon meevoeren. De deur knalde ik zo hard ik kon achter ons dicht. ‘Kom op, pap, als we opschieten is de friet nog warm als we aankomen.’